

Katharina Volckmer reflexiona amb un humor negre i agredolç sobre la identitat nacional (alemanya) i sexual a la novel·la ‘La cita’

Els nazis no llegeixen

Lluís Lloret
BARCELONA

Katharina Volckmer, nascuda a Alemanya el 1987, però que parla dels alemanys en tercera persona i que fa anys que viu a Londres, on treballa en una petita editorial, ha debutat en novel·la amb *La cita*, subtitulada *O la història d'una polla jueva*. L'obra, escrita originalment en anglès, l'han publicat La Campana (amb traducció catalana d'Imma Falcó) i Anagrama (amb traducció castellana d'Inga Pellisa).

La Sarah, una alemanya que viu a Londres, va a la consulta del doctor Seligman per sotmetre's a una operació de canvi de sexe. Mentre el cirurgià, que és jueu, li examina la vagina, la Sarah li confessa les seves fantasies sexuals amb Hitler i amb un robot, i la vergonya que sent per haver nascut a Alemanya. “Quan era jove sempre pensava que l'única manera de superar el debò l'Holocaust era estimar un jueu”, confessa la noia al cirurgià.

A partir d'aquí, Katharina Volckmer desenvolupa un punyent monòleg, amb humor, en què reflexiona sobre la condició humana, el paper de la dona al segle XXI i el seu malessar pel fet d'haver nascut amb un sexe amb el qual no s'identifica.

“És un llibre peculiar, un monòleg que ens va enamorar de seguida, amb un humor molt negre, bromes sobre la identitat nacional i sexual, sobre la família... Però són temes seriosos i, fins i tot, amb una certa tristesa; és un llibre bellament trist”, comenta Silvia Sesé, editora d'Anagrama, que compara el text amb la mala bava de Thomas Bernhard i, per la

Katharina Volckmer va néixer a Alemanya el 1987 però fa anys que viu a Londres ■ LIZ SEABROOK

valentia i el format de monòleg, a *El mal de Portnoy*, de Philip Roth.

Per la seva banda, Joan Riambau, editor de La Campana, afirma: “És un llibre molt valent i un debut que ja mostra una veu molt potent. La temàtica és molt europea, tant pel que fa a la identitat nacional, tot i que Volckmer parli sobretot de l'alemanya, com de la sexual i la temàtica trans.”

“Als alemanys els agrada creure que han fet net del passat, però no és cert”

“Alguns dels temes també es poden llegir en clau catalana i espanyola, perquè vau viure una dictadura”, comenta l'autora. “Als alemanys els agrada creure que han fet net del passat, però sempre hi haurà una ferida oberta, volen fer creure que el passat ha quedat enrere però no és cert: des de la reunificació han mort més de dues-centes persones a mans de neonazis.”

Pel que fa al fet d'haver escrit directament en anglès, Volckmer opina que li sembla “molt alliberador escriure en una llengua triada, no materna”. “És com pintar amb un pinzell específic que et permet més distància; ho trobo molt recomanable. De vegades, amb la llengua pròpia et sents més incòmode i pots tenir vergonya.”

Parlant d'incomoditats, no en té cap a l'hora de crear les puntuals escenes de sexe explícit. “Es-

pero que arribi un moment en què tots plegats ens sentim més còmodes amb els nostres cossos i parlant de sexe”, desitja.

Tot i que les càrregues de profunditat sovintegen, ho suavitzava amb humor, tot i que amb risc. “L'humor és un espai molt anàrquic. He volgut que la gent rigui però que alhora es qüestionin sobre de què estan rient; no et pots riure de les víctimes del Holo-

“Espero que un dia ens sentim més còmodes amb els nostres cossos i parlant de sexe”

caust, però sí dels que el van provocar.”

L'han traduït, de moment, a tretze idiomes i ja s'està treballant en l'adaptació teatral per estrenar-se a Milà i a Viena. “Estic molt emocionada perquè, a més, participaré en com repensar la novel·la en format teatral”, explica somrient. Però no tot ha estat fàcil. “Durant un any sencer, tots els editors alemanys es van negar a publicar la novel·la, però els d'una editorial molt nova sí que s'hi han atrevit.” Volckmer no té por ni li preocupen les reaccions que pugui provocar a Alemanya el seu llibre. “Serà una experiència; els poden molestar algunes afirmacions i que estigui escrita en anglès, que per a ells és una llengua inferior a l'alemanya, però espero que la majoria de la gent sigui generosa i oberta de mires... En tot cas, els nazis no llegeixen llibres.” ■